

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 17155/2024
10.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле-противтужене АА из ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Анкица Мишков, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Санда Сувачар, адвокат из ..., ради развода брака и др., одлучујући о ревизији тужиле-противтужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 123/24 од 28.02.2024. године, у седници одржаној 10.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле-противтужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 123/24 од 28.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П2 247/22 од 18.09.2023. године, која је исправљена решењем истог суда П2 247/22 од 20.03.2024. године, ставом првим изреке, разведен је брак парничних странака који је закључен 21.04.2021. године у Сомбору. Ставом другим изреке, одређено је самостално вршење родитељског права од стране мајке АА у односу на малолетног ВВ, рођеног ...2021. године у ..., са пребивалиштем на адреси мајке као законског заступника. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени-противтужилац да на име свог доприноса за издржавање малолетног ВВ плаћа месечни износ од 15.000,00 динара почев од доношења пресуде 18.09.2003. године па док за то постоје законски услови, до 10-ог у месецу за текући месец, са законском затезном каматом од доспећа сваке рате па до исплате, исплатом на текући рачун законског заступника детета - мајке АА. Ставом четвртим изреке, одређен је начин виђања оца и малолетног ВВ на следећи начин: до навршених 27 месеци живота малолетног ВВ, сваког викенда један цео дан и то првог и трећег викенда у месецу недељом од 09-19 часова, а другог и четвртог викенда у месецу суботом од 09-19 часова, а ако месец има пет викенда, онда пети викенд недељом од 09-19 часова; након навршених 27 месеци живота малолетног ВВ, сваког првог и трећег викенда у месецу од суботе у 16,00 часова до недеље у 16,00 часова и сваког другог и четвртог викенда у месецу од петка у 17,00 часова до суботе у 17,00 часова, а ако месец има пет викенда, онда пети викенд од суботе у 16,00 часова до недеље у 16,00 часова; након навршене треће године живота малолетног ВВ, сваког другог викенда од петка у 18,00 часова до недеље у

19,00 часова, током зимског распуста првих седам дана у континуитету, током летњег распуста десет дана у континуитету током јула и десет дана у континуитету током августа; након навршене четврте године живота малолетног ВВ, петнаест дана током јула и петнаест дана током августа; рођендан ће малолетни ВВ 2023. године провести код оца у период од 09,00 до 19,00 часова тог дана, а наредне године код мајке и тако наизменично; рођендан оца ће малолетни ВВ проводити сваке године код оца почев од 09,00 до 19,00 часова; Нову Годину (31.12.) за дочек 2024. године малолетни ВВ ће провести код мајке, Божић 2024. године код оца почев од 06.01. у 16,00 часова до 07.01. до 16,00 часова, крсну славу Свети Стефан (09.01.) ће 2024. године провести код мајке, а наредне године код оца и тако наизменично, Ускрс 2024. године код оца, а следеће године код мајке и тако наизменично тако што ће са оцем проводити празнике које је 2024. године провео код мајке и обрнуто, а све на начин што ће отац долазити по малолетног ВВ на адресу где живи са мајком, у време утврђено за одржавање личних контаката и враћати га на исту адресу по истеку времена; одређено је да ће се виђање одвијати и путем друштвених мрежа, преко „Вајбера“ путем видео-контаката детета са оцем и мајке са дететом када је дете код оца по моделу виђања које укључује ноћење код оца, у термину од 19 до 19,15 часова када је дете код мајке, односно у термину од 12 до 12,15 часова када је дете код оца. Ставом петим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 123/24 од 28.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље-противтужене и потврђена првостепена пресуда у делу одлуке којом је уређен начин одржавања личних односа малолетног ВВ са туженим - противтужиоца након навршених 27 месеци живота детета. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље-противтужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља-противтужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану правноснажну пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), у вези са чланом 202. Породичног закона („Службени гласник РС“ број 18/2005...6/2015) и нашао да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, док битна повреда поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се указује ревизијом не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1 ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке (у даљем тексту: тужиља и тужени) су закључиле брак 21.04.2021. године, у ком је рођено заједничко дете малолетни ВВ дана ...2021. године. Брачна заједница парничних странака фактички је престала да постоји у мају 2022. године, а дете је наставило да живи са мајком у ..., док је са оцем наставило редовно да одржава личне односе. У току поступка, парничне странке су постигле споразум о поверавању детета мајци на самостално вршење родитељског права, о пребивалишти детета и о висини доприноса туженог дечијем издржавању, а како нису могле да постигну споразум о начину одржавања личних контаката оца и детета, првостепени суд је донео решење о

привременој мери 13.07.2022. године којим је уређен начин одржавања њихових личних односа тако да се одвијају у току радне недеље сваке среде од 17-19 часова и сваке недеље од 11-13 часова, тако што ће отац долазити по дете на адресу пребивалишта мајке и враћати га на исту адресу. Виђање је уредно функционисало у складу са донетим решењем, са изузетком ситуација када би се мајка противила виђању из разлога што би дете у време почетка виђања спавало. Истовремено са доношењем првостепене пресуде, суд је решењем П2 247/22 од 18.09.2023. године ставио ван снаге решење о одређивању привремене мере од 13.07.2023. године и усвоји предлог туженог од 24.04.2023. године за одређивање нове привремене мере којом је уређен начин одржавања личних односа њега и малолетног детета на идентичан начин као у изреци првостепене пресуде, а које решење је остало на снази до правноснажног окончања поступка. Тужила је изјавила жалбу против овог решења, која је одбијена решењем Вишег суда у Сомбору Гж2 2/24 од 22.01.2024. године. Центар за социјални рад Ириг (који је надлежан по месту пребивалишта оца) је дао предлог модела виђања по коме би дете проводило код оца сваки други викенд од суботе у 10,00 часова до недеље у 19,00 часова, као и сваке среде када дете не борави код оца у време викенда у периоду од 17-19 часова. Центра за социјални рад Сомбор (који је надлежан по пребивалишту мајке и детета) је дао предлог модела виђања по коме би дете виђало оца два дана током недеље у трајању од по два сата и то недељом од 11 до 13 часова и средом од 17 до 19 часова. Тим вештака у саставу дечијег психолога и неуропсихијатра је у усаглашеном налазу и мишљењу дао предлог модела виђања који је суд прихватио решењем о привременој мери и првостепеном пресудом од 18.09.2023. године. Према налазу и мишљењу вештака, обоје родитеља су високо компетентни, препознају дететове узрасно-развојне потребе и адекватно на њих одговарају, обоје су психички здрави, одговорни, добре емоционалне стабилности и друштвене прилагођености и обоје су мотивисани за бригу о детету. Проблеми међу родитељима постоје на нивоу комуникације о детету, јер се међусобно оптужују за ускраћивање информација о детету, што обоје тешко подносе јер су веома брижни и заинтересовани родитељи. Малолетни ВВ је здраво дете уредног психо-физичког развоја и емотивно је привржен и мајци и оцу. Тужени живи у ... и има подршку својих родитеља по питању старања о детету, поседује одговарајуће родитељске капацитете и способности, мотивисан је да са дететом проводи време и стара се о њему, препознаје све његове развојне потребе и успешно одговара на њих.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом чланова 6, 61. и 66. став 1. Породичног закона уредио начин одржавања личних односа малолетног детета са оцем као родитељем који не врши родитељско право, тако што је одлуку у том делу засновао на моделу виђања који је предложен од стране тима вештака у њиховом налазу и мишењу од 13.02.2023. године. Према аргументацији овог суда, вештаци су опсервирани родитељске способности и капацитете парничних странака, личност детета и однос детета са оба родитеља и након тога су предложили модел виђања који је првостепени суд проценио као модел који је у најбољем интересу малолетног детета, не прихватајући моделе виђања предложене од стране надлежних органа старатељства (Центра за социјални рад Сомбор и Центра за социјални рад Ириг). Закључак првостепеног суда, након оцене свих изведених доказа, је да налаз и мишљење вештака садржи свеобухватну анализу и оцену свих битних чинилаца који утичу на процену најбољег интереса малолетног детета, из кога разлога је одбио предлог тужиле за извођење доказа саслушањем водитеља случаја Центра за социјални рад Сомбора и за контролним вештачењем.

Другостепени суд је у свему прихватио становиште и аргументацију првостепеног суда у погледу прихваћеног модела виђања малолетног детета и оца након навршених 27 месеци живота према налазу тима вештака, сматрајући да се ради о моделу који постепено, како дете одраста, уводи нове термине виђања и проширује време виђања малолетног детета са оцем и да је такав проширени модел погодан за дете, у чијем је најбољем интересу да има континуитет у одржавању личних односа са оцем, посебно при утврђеној чињеници да отац поседује одговарајуће родитељске капацитете и способности, да је мотивисан да са дететом проводи време и стара се о њему, да препознаје све његове развојне потребе и да успешно одговара на њих, као и да му је дете веома емотивно привржено.

По оцени Врховног суда, побијана другостепена пресуда донета је правилном применом материјалног права на правилно и потпуно утврђено чињенично стање.

Чланом 3. став 1. Конвенције о праву детета, прописано је да у свим активностима које се тичу деце од примарног значаја су интереси детета, без обзира на то да ли их спроводе јавне или приватне институције за социјалну заштиту, судови, административни органи или законодавна тела. Ставом 2. истог члана, прописано је да се државе чланице обавезују да детету обезбеде такву заштиту и бригу која је неопходна за његову добробит, узимајући у обзир права и обавезе његових родитеља, законитих старатеља или других појединаца који су правно одговорни за дете и предузимају у том циљу све потребне законодавне и административне мере.

Ова обавеза преузета је и чланом 6. став 1. Породичног закона („Службени гласник РС“ број 18/2005, 72/2011 и 6/2015), којим је прописано да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима које се тичу детета. Према одредби члана 61. став 1. овог закона, дете има право да одржава личне односе са родитељем са којим не живи. У спору за заштиту права детета и у спору за вршење, односно лишење родитељског права, суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета према одредби члана 266. став 1. Породичног закона., док је према одредбама члана 270. истог закона суд дужан да, пре него што донесе одлуку о заштити права детета или о вршењу, односно лишењу родитељског права, затражи налаз и стручно мишљење од органа старатељства, породичног саветовалишта или друге установе специјализоване за посредовање у породичним односима.

Најбољи интерес детета је правни стандард који се процењује на основу низа објективних и субјективних околности, а у сваком случају елементи за процену најбољег интереса детета обухватају, између осталог, мишљење детета, очување породичне средине и одржавање односа, али и здравље, брига, заштита и сигурност детета. Интерес малолетног детета је да се између њега и родитеља са којим не живи развије однос љубави, поверења, међусобног уважавања, привржености, поштовања личности и достојанства, па је стога свако дужан да се руководи тим интересом у свим активностима који се тичу детета (члан 6. став 1. Породичног закона). Сагласно одредбама Породичног закона и одговарајућим нормама међународног права, пре свега цитираним одредбама Конвенције о правима детета, свако дете има право на обезбеђење најбољих могућих услова за његов правилан раст и развој, право на образовање у складу са способностима, жељама и склоностима, право на одмор и слободно време, као и на игру и рекреацију која одговара његовом узрасту. Ова права детета су у корелацији са обавезама родитеља да му обезбеде услове за остваривање тих права, у складу са својим могућностима.

Тужила изјављеном ревизијом оспорава одлуку нижестепених судова у погледу процењеног најбољег интереса малолетног детета и одређеног модела виђања њега и оца након навршених 27 месеци живота детета, као и после навршене треће и четврте године живота. Тужила сматра да проширени модел виђања који подразумева да дете ноћи код оца, као и одређен дуг период трајања модела виђања није у дететовом најбољем интересу, указујући да код малолетног ВВ постоји кашњење у развоју говора, да је веома затворено дете и да тешко подноси промене, те да модел виђања предложен од стране тиме вештака неповољно утиче на његов развој. Тужила такође сматра да вештачење детета у току поступка није извршено на адекватан начин и прилаже уз ревизију накнадно сачињене извештаје дечијег неуропсихијатра, психолога и логопеда у којима се указује да дете има застој у развоју говора и да тешко подноси промене.

По оцени Врховног суда, ревизијом се неосновано оспорава правилност примењеног материјалног права у тумачењу и примени правног стандарда најбољег интереса детета. Наиме, најбољи интерес детета којим је суд дужан да се руководи у спору за заштиту права детета је правни стандард који чини неколико елемената процене и то узраст и пол детета, његове жеље и осећања с обзиром на узраст и зрелост, те емотивне потребе. Наводе ревизије да је суд погрешно проценио најбољи интерес малолетног детета странака при одлучивању да прошири време његовог виђања са оцем. Врховни суд не прихвата као основане, будући да су нижестепени судови, образлажући донету одлуку која прихвата модел виђања према коме ће дете како одраста провидити и по више дана у континуитету са оцем, навели да су имали у виду узраст детета, али и чињеницу да је оно потпуно психо-физички здраво дете и да је једнако привржено оцу као и мајци, односно да је за обоје емотивно везан, а да је отац подједнако као и мајка компетентан родитељ који успешно брине о детету када је са њим и препознаје све његове развојне потребе и успешно одговара на њих, при чему је мотивисан за бригу од детета, због чега му не треба ускраћивати и смањивати време које проводи са дететом, већ напротив исто повећавати у складу са дететовим развојним потребама и очекиваним развојним променама у будућем периоду. При томе, нису занемарени модели виђања предложени од стране надлежних центара за социјални рад (у време када је дете странака имало годину дана), већ су вештаци у својој процени најбољег интереса детета имали у виду и њихове опсервације и предлоге, али будући да њихов предлог и мишљење не обавезује суд, већ доприноси судској процени најбољег интереса деце, суд је овлашћен да донесе одлуку мимо предлога органа старатељства. Побижаном пресудом одређен модел виђања јесте дат на дужи рок у коме се не може предвидети како ће тећи виђања, али странке увек имају могућност да траже измену одлуке у случају промењених околности. Тако, по оцени Врховног суда, указивање тужиле у ревизији на затвореност детета и застој у развоју говора, што поткрепљује лекарским извештајима за дете након донете првостепене песуде, не може утицати на донету одлуку о начину одржавања личних односа детета са родитељем са којим не живи у смислу укидања правноснажне одлуке од стране Врховног суда због непотпуно утврђеног чињеничног стања, већ евентуално у смислу потребе измене актуелно утврђеног модела виђања, будући да се све релевантне чињенице и околности за пресуђење утврђују до момента закључења главне расправе.

У конкретном случају, Врховни суд налази да је донета правилна одлука у погледу временског периода који ће малолетно дете странака проводити са оцем, која

је у сваком случају подложна измени у случају да се промене околности којима се суд руководио приликом одлучивања.

Са изнетих разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**